

een vrouw heerlijker dan een man te ontmoeten voor wie de liefde werkelijk het allerhoogste, het allerbelangrijkste is in het leven....”.

Dölf greep haar gesticuleerend handje weer. „Je hebt volkomen gelijk kind, en ik ben er van overtuigd, dat Bart zeer gestreeld is met de overeenkomst, die je op deze wijze tusschen hem en mij opmerkte”, hij lachte, toch haar even plagend in de wang knijpend. Toen hield hij Bart de cigarettentruuk voor: „Broeder, rook”.

Bart nam verstrooid een sigaret en zei toen, opeens Ester aanzien:

„Je bent een bijzondere vrouw, Ester. Je durft de liefde aan. In Holland bestaat dat bijna niet. Daar beteekent liefde een dagelijksche sleur of hoereeren. Zooals de groote liefdevrouwen leefden, zoo zie jij het leven. Het is een groote kunst, ja eigenlijk de eenige en allermoeilijkste kunst, om lief te hebben, om de liefde in alle verschijningen te herkennen en te dienen....”

Weer zagen zijn sterke oogen haar aan en hielden haar blik vast.

„En daarbij alle waanwijze moraal, waarmee je opgroeit, overboord te gooien en je eigen godgelijke leven te leven.”

„Ja, maar....begrijp me goed, Bart”, viel Ester hem in de rede. „Ik bedoel niet de ontrouw te verheerlijken, maar de schijntrouw van de eenige ware trouw, de trouw aan je eigen persoonlijkheid, te onderscheiden. En alleen als je trouw aan je zelf bent, kun je in het eenig-ware huwelijk trouw aan je echtgenoot zijn. Zoodra je niet meer trouw aan je man kunt zijn, is het huwelijk gebroken en dus is het dan geen ontrouw meer....”

Dölf stond op. „Kindje, pas op, dat je niet met woorden gaat spelen”, zei hij ernstig.

Maar Ester zag hem schalksch aan: „Dat is beter dan met mannen spelen, Dölf. En ik moet ook een zijde aan het leven hebben waar ik ergens mee spelen kan. De Nederlandsche loodzware ernst zou me anders heelemaal verstikken....”

Ze sprong op. Het oranje-voile japonnetje golfde luchtig om haar slank figuurtje.

„En nu hebben we lang genoeg geboomd over principes en andere dingen, waarover je eigenlijk zooveel niet praten moet. Nu gaan we gezellig hiernaast in luie stoelen zitten. — Kom Bart, geef me je arm.”

Dölf stak de lange witte kaarsen aan die op den schoorsteen stonden. Voor het open vuur stonden de lage stoelen. Bart schoof er een aan dat Ester erin zou gaan zitten. Ze bleef echter staan en keek peinzend naar de kaarsen. Het walmig vuurschijnsel deed haar oranje kleed een vlam schijnen, die hel en wild opsloeg in het kamerdonker.

Bart keek naar haar. Zijn mond trok even en zijn oogen stonden strak. Hij legde zijn handen op haar schouders en wilde haar neerdrukken in de stoel. Ester keerde zich heftig om en zag hem aan.

Haar oogen staarden wijd-open hem aan uit haar gebogen hoofd. Het oranje sproeide weerschijn in haar donker vonkende oogen. Toen, zich herstellend, ging ze langzaam zitten in den lagen stoel en strekte haar handen naar het vuur.

„Ester, nu moet ik even die stukken in orde maken. Een half uurtje maar en ik ben weer terug.” Dölf wierp de lucifers waarmee hij de kaarsen had ontstoken in het vuur en luchtig knielend, kuste hij Ester's handjes, die voor het vuur als van porcelein leken.

„Bart, ik zie je straks nog, hè? Adieu dan.” Dölf's stappen gingen naar de deur, en klonken dan verdoft in de gang en later de trap op naar zijn studeerkamer.

Ester zat roerloos in haar stoel gedoken.

Af en toe knapte het vuur en brandde het hout knetterend op. Haar handen lagen nu in haar schoot en haar donker hoofd was erover heen gebogen.

„Ester”, Bart's diepe stem vulde plots de geheele kamer. Ze schrikte op.

„Waarom ga je niet zitten, Bart. Kom, — hier tegen over me. Wil je nog rooken?” „Nee.”